

Arrest

nr. 236 822 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VYVE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die loco advocaat A. VAN VYVE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Dibër en bezit u de Albanese nationaliteit. U bent mede-eigenaar van een bedrijfje dat gespecialiseerd is in het zuiveren van grind. U en uw twee neven T. (...) en E. S. (...) zijn afwisselend een jaar verantwoordelijk voor het bedrijf. In 2014 waren T. (...) en E. (...) bevoegd. Dat jaar brachten zij schade toe aan enkele machines. Bovendien betaalden zij ook de elektriciteitsrekeningen niet. In 2015 diende u van de elektriciteitsmaatschappij de achterstallige bedragen alsnog te betalen. Het ging om ongeveer anderhalf miljoen Albanese lek. U voldeed hieraan maar verzocht T. (...) en E. (...) dit bedrag terug te betalen. Dit gebeurde echter niet. Op 8 februari 2017 zag u dat E. (...) en T. (...) naar uw bedrijf kwamen gereden in de wagen van hun neef S. (...). Zij blokkeerden de doorgang van een andere klant naar uw zaak. U ging naar uw neven toe, trok de deur

aan de passagierszijde open en vroeg T. (...) wat zij van plan waren. T. (...) begon u meteen te slaan met een honkbalknuppel. U viel op de grond en begon u te verdedigen. Uw zoon R. (...) snelde u te hulp. Van zodra E. (...) dit zag stapte hij uit de wagen en begon met een automatisch geweer op uw zoon te schieten. Uw zoon zocht dekking achter een auto. Hij greep naar zijn pistool in zijn broekzak en haalde de trekker twee of drie keer over. E. (...) werd geraakt in zijn been. R. (...) liep naar hem toe, nam het automatisch geweer af en liep ermee weg. Hij riep T. (...) toe dat hij met zijn broer naar het ziekenhuis moest rijden. Vijftig meter verderop stond toevallig een politieagent die alles had zien gebeuren. Deze snelde toe en verwittigde zijn collega's. T. (...) bracht E. (...) naar het ziekenhuis en u en uw zoon werden overgebracht naar het politiebureau. Jullie werden tien uur lang ondervraagd. Na deze ondervraging werden jullie, net als T. (...), in voorlopige hechtenis geplaatst in de gevangenis van Tirana. Onmiddellijk na de gebeurtenis dook uw naaste familie onder uit vrees voor wraak vanwege de naaste familie van E. (...). Uw zoon X. (...) (O.V. (...)) studeerde in Durrës en vluchtte naar Italië. Uw echtgenote L. (...) (O.V. (...)) en uw schoondochter Xh. (...) (de echtgenote van R. (...), O.V. (...)) trokken naar Tirana alwaar ze onder meer verbleven bij uw zus M. Q. (...) (O.V. (...)). Op 23 februari 2017 overleed E. S. (...) in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. U had intussen vanuit de gevangenis uw zus M. (...) aangestuurd om een verzoening met de naasten van E. (...) te bekomen. Zij ondernam samen met uw oom Ir. (...), uw neef Mu. (...) en haar schoonbroer Em. (...) (die tevens een neef is van E. (...) en T. (...)) verschillende pogingen om te bewerkstelligen dat er door A. (...) en T. (...), de twee broers van E. (...), geen bloedwraak zou genomen worden op u of uw naasten. Dit alles had echter geen enkel resultaat. Integendeel, de situatie verslechterde. Ongeveer een maand nadat R. (...) E. (...) had neergeschoten, werd uw woning in Dibër vernield en geplunderd. De oom van uw echtgenote, Mu. L. (...), aan wie u had gevraagd om uw tuin te onderhouden, kreeg hierbij enkele rake klappen. Uw echtgenote belde naar de politie van Dibër maar deze ondernam niets. Een tijd later meldde uw zus u in de gevangenis dat een verzoening tussen u en de familie van E. (...) niet mogelijk was: de broers van E. (...) weigerden alles wat er werd voorgesteld. Ze wilden wraak nemen door u of uw zoon R. (...) te vermoorden. Na drie of vier maanden in voorhechtenis gezeten te hebben had T. (...) intussen de gevangenis verlaten. Hij werd in afwachting van het vonnis en een eventuele veroordeling in vrijheid gesteld. Omdat u en R. (...) nog wel in de gevangenis zaten namen T. (...) en A. (...) uw andere zoon X. (...) in het vizier. Deze verbleef nog steeds in Italië. Hij had in mei 2017 gezelschap gekregen van uw echtgenote en uw schoondochter nadat zij eerder op verschillende adressen in Albanië ondergedoken hadden geleefd. Samen reisden ze verder naar België. Zij verzochten op 19 mei 2017 om internationale bescherming. Het Commissariaatgeneraal nam in het kader van hun verzoek op 24 juli 2017 een weigeringsbeslissing. Op 27 juli 2017 verscheen u een eerste keer voor de rechtbank van eerste aanleg in Tirana. Tijdens deze inleidende zitting werd u beschuldigd van familiaal geweld. Uw zoon werd beschuldigd van de moord op E. S. (...). Op 4 september 2017 volgde er een tweede zitting. Tijdens deze zitting werd het bewijsmateriaal voorgesteld en werden u en uw zoon ondervraagd door de rechter, de procureur en de advocaat van de nabestaanden van E. S. (...). Twee weken later volgde er een nieuwe zitting maar deze werd uitgesteld. Uw advocaat diende tijdens deze zittingen steeds verzoekschriften in om uw vrijlating te bewerkstelligen maar dit werd steeds zonder enige motivering geweigerd. Op 13 oktober 2017 kende de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) de vluchtelingenstatus toe aan uw echtgenote L. (...), aan uw zoon X. (...) en aan uw schoondochter Xh. (...). Intussen werd de rechtszaak steeds maar op de lange baan geschoven. Verschillende zittingen werden uitgesteld omdat één of meerdere partijen niet ter zitting verschenen. Bovendien stelden u en uw advocaat verschillende onregelmatigheden vast in jullie dossier. Zo werd de vest die uw zoon aanhad op het ogenblik van de feiten gewassen alvorens er sporenonderzoek op had plaatsgevonden en bleken er opeens geen vingerafdrukken meer te staan op zowel het automatisch geweer dat E. (...) gehanteerd had als op het pistool waarmee uw zoon gevuld had. Ook werd de politieagent die getuige was van het incident gemanipuleerd. U vermoedt dat een machtige persoon uit de politieke wereld zijn hand heeft in deze duistere verwickelingen. Tijdens de gehele gerechtelijke procedure klaagden u en uw advocaat deze onregelmatigheden niet aan. Evenmin brachten jullie ten aanzien van de rechtbank of andere overheidsinstanties ter sprake dat er een ernstige bloedwraakdreiging uitging vanwege de broers A. (...) en T. S. (...). Tijdens de zitting van 24 mei 2018 vernam u dat u onmiddellijk in vrijheid gesteld werd. De strafmaat voor het plegen van familiaal geweld was immers begrensd op twee jaar vrijheidsberoving en omdat in Albanië elke dag in voorhechtenis gelijk wordt gesteld met anderhalve dag effectieve gevangenisstraf zou u na zestien maanden voorhechtenis de maximumstraf reeds bereikt hebben. Eenmaal vrij trok u in bij uw zus M. (...) in Tirana. Zij regelde voor u een gesprek met Ir. (...), Mu. (...) en Em. (...). Deze mannen verzekerden u dat T. (...) en A. (...) bloedwraak zouden nemen. U was, nu u vrij was, het belangrijkste doelwit. Op hun aanraden verliet u Albanië op 1 juni 2018. U nam het vliegtuig naar België maar verzocht er niet onmiddellijk om bescherming. U kende de wetgeving niet en uw Belgische advocaat had u gezegd om bij de gemeente gezinshereniging aan te vragen. Twee of drie weken na uw vertrek vernam A. (...) dat u vrijgelaten was en bij uw zus had verbleven in afwachting

van uw vertrek uit Albanië. Hij riep zijn familie bijeen en zij namen het besluit dat in uw afwezigheid uw zus en haar kinderen gevisieerd zouden worden in het kader van de bloedwraak waarin jullie verwickeld zijn. A. (...) belde naar uw zus en liet haar weten wat zijn familie had besloten. Ook via Em. (...) vernam ze dezelfde informatie. Uw zus ging tweemaal naar de politie, maar daar werd haar enkel verteld dat de aangifte doorgegeven was aan het parket en dat het parket maatregelen zou nemen. De daaropvolgende weken vernam ze niets van de Albanese autoriteiten waardoor ook zij besloot om Albanië te verlaten en om internationale bescherming te verzoeken in België. Zij deed dit op 14 augustus 2018, net als haar zoon Eu. Q. (...) (O.V. (...)). In het kader van hun verzoek werd op 29 november 2018 een weigeringsbeslissing genomen. De rechtbank van Dibër heeft intussen jullie dossier uit handen gegeven. Het werd overgeheveld naar het hof van beroep in Tirana. Omdat u in het kader van de procedure tot gezinshereniging niet alle documenten kon bekomen gaf uw advocaat u uiteindelijk de raad om hier internationale bescherming te verzoeken. U deed dit op 9 november 2018. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u door de nabestaanden van E. S. (...) om het leven gebracht te worden in het kader van de bloedwraak waarin u met hen verwickeld bent.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw paspoort neer, alsook het door het directoraatgeneraal van het gevangeniswezen genomen bevel tot uw vrijlating, d.d. 24 mei 2018, na een beslissing van het Hof van Beroep van Tirana, d.d. 24 mei 2018, waarbij uw vrijlating werd bevolen omdat de wettelijk toegelaten maximale termijn van voorhechtenis voor u was verstreken. Uw advocaat voegde hier nog het arrest van de CCE d.d. 13 oktober 2017 aan toe waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan uw echtgenote L. (...), aan uw zoon X. (...) en aan uw schoondochter Xh. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast en rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. U kwam reeds op 1 juni 2018 in België aan. U diende echter pas op 9 november 2018, i.e. meer dan vijf maanden later, een verzoek om internationale bescherming in. U rechtvaardigde dit laattijdig verzoek door te stellen dat u de Franse taal niet machtig was, de Belgische regels niet kende en uw Belgische advocaat had gezegd dat u eerst moest proberen om gezinshereniging te verkrijgen (CGVS, p. 12). Deze uitleg overtuigt echter niet omdat uw echtgenote, uw zoon en uw schoondochter in België om internationale bescherming verzocht hadden en uiteindelijk ook het vluchtelingenstatuut toegekend werden waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat zij op de hoogte zijn van de Belgische wetgeving in dit verband. Dat u op aanraden van uw advocaat eerst gezinshereniging trachtte te verkrijgen neemt niet weg dat u om administratieve redenen nooit een dergelijke aanvraag indiende (CGVS, p. 12) en bijgevolg gedurende meer dan vijf maanden in gebreke bleef om uw verblijf in België te legaliseren. Bovenstaande bevinding is dan ook een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Daarnaast dient er gewezen te worden op een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote L. (...) en van uw zus M. (...). Zo zijn jullie niet eenduidig over de manier waarop de nabestaanden van E. (...) aangegeven zouden hebben dat ze zich op jullie zouden wreken. Uzelf gaf aan dat de bloedwraakdreiging vanwege de nabestaanden van E. S. (...) enkel maar werd doorgegeven via uw zus M. (...) (en een oom en een neef). Uw echtgenote had nooit rechtstreeks of telefonisch met A. (...), T. (...) of hun familie sprak. Ze werd evenmin door hen bedreigd. Alle communicatie gebeurde immers via uw zus (CGVS, p. 15-18). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij op de dag dat E. (...) overleed door zowel A. (...) als door de zussen van E. (...) telefonisch werd bedreigd (CGVS echtgenote L. (...), p. 11 en 14). Dat u enerzijds wist dat uw zus werd bedreigd maar anderzijds niet wist dat ook uw echtgenote verschillende keren bedreigd werd

nadat E. (...) overleed, is totaal onaannemelijk. Dit tast de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste bedreigingen aan.

Ook betreffende de vernieling van uw woning dient opgemerkt te worden dat jullie onderlinge verklaringen niet stroken met elkaar. Zo situeerde u deze gebeurtenis zo'n maand na het incident van 8 februari 2017. Mu. L. (...), de oom van uw echtgenote, kreeg toen enkele rake klappen. Uw vrouw verbleef op dat ogenblik in Tirana (CGVS, p. 19, 21 en 22). Zijzelf gaf evenwel aan dat deze inval in jullie woning plaatsvond zo'n vijf of zes dagen voor haar onderhoud op het Commissariaat-generaal dat plaatsvond op 30 mei 2017, i.e. rond 25 mei 2017. Zij was op dat ogenblik reeds in België: zij had immers op 9 mei 2017 Albanië verlaten en op 19 mei 2017 in België om internationale bescherming verzocht. Overigens stelde zij dat er niemand aanwezig was op het ogenblik dat het vernield werd (CGVS echtgenote L. (...), p. 20). Dat jullie dit incident, de enige rechtstreekse confrontatie met de tegenpartij, op een verschillende manier weergeven, is niet aannemelijk. Er kan dan ook geen geloof meer aan gehecht worden.

Tot slot waren jullie ook tegenstrijdig over de pogingen van uw echtgenote om hulp en/of bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten naar aanleiding van jullie problemen in Albanië. Uzelf gaf aan dat uw echtgenote eenmaal naar de politie had gebeld. U situeerde dit na de plundering van uw woning, zo'n maand na het incident op 8 februari 2017. Zij wou immers aangifte doen van dit incident. Dit was de eerste en enige keer dat zij contact opnam met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 21 en 22). Uw echtgenote beweerde in het kader van haar eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal (waarna ze door de CCE de vluchtelingenstatus werd toegekend) dat ze op 23 februari 2017, de dag dat E. (...) overleed, één keer naar de politie van Dibër belde, maar dat de politie niet is komen opdagen. Daarop vertrok ze ogenblikkelijk naar Tirana (waar ze onder meer bij uw zus verbleef). Behalve de politie van Dibër contacteerde ze geen enkele andere politiedienst (CGVS echtgenote L. (...) I, p. 15). Uw zus beweerde daarentegen dat toen uw echtgenote bij haar verbleef, ze verschillende keren naar het politienummer 129 heeft gebeld. Of uw vrouw ook de politie van Dibër had gecontacteerd, wist zij niet (CGVS zus M. (...) II, p. 11-12). In het kader van haar tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal dat na uw onderhoud en het onderhoud van uw zus georganiseerd werd om te verifiëren of de vluchtelingenstatus nog steeds voor haar van toepassing was, verklaarde uw echtgenote plotseling dat ze in Tirana ook de politie had gecontacteerd. Zo ging ze persoonlijk in Tirana naar een politiepost waar ze wandelen werd gestuurd. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, zei ze dat ze bij haar eerste onderhoud ook had gezegd dat ze in Tirana naar de politie was geweest. Dit was, zoals aangehaald, evenwel niet het geval. Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan bijgevolg niet als een afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid worden beschouwd (CGVS echtgenote L. (...) II, p. 10-11). Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan het door jullie beweerde contact van uw echtgenote met de politie naar aanleiding van jullie problemen in Albanië.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet besluiten dat u uw bewering heden in een bloedwraak verwickeld te zijn met A. (...) en T. S. (...) niet aannemelijk gemaakt heeft.

Zelfs al hadden jullie deze bloedvete aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Aan de pogingen van uw echtgenote om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten van uw land van herkomst kan, zoals hierboven reeds aangetoond, geen enkel geloof gehecht worden. Inzake het verzoek om internationale bescherming van uw zus M. (...) werd voorts vastgesteld dat er ook aan haar politieklacht, die u ook aanhaalde (CGVS, p. 20), geen enkel geloof gehecht kan worden. Uzelf verklaarde bovendien de bloedwraakdreiging die uitging van A. (...) en T. (...) op geen enkele manier aangekaart te hebben bij de Albanese autoriteiten: niet bij de politie, niet bij het openbaar ministerie en niet tijdens de rechtszittingen (CGVS, p. 22 en 23). U stelde dat bloedwraak een volksfenomeen is dat door de autoriteiten niet berecht wordt (CGVS, p. 23). Ook uw advocaat R. I. (...) was van mening dat men in een dergelijke situatie onmachtig is en dat men beter zelf iets kan regelen (CGVS, p. 22). Echter, indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten en de volledige context ervan, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet adequaat en daadkrachtig optreden. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of

<https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>), die overigens recenter is dan de informatie waarop de CCE zich baseerde om aan uw echtgenote de vluchtelingenstatus toe te kennen, dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. In tegenstelling tot uw bewering dat de wet niet uitgevoerd wordt (CGVS, p. 24) worden bloedwraakzaken nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. U zei dat er in het onderzoek naar de gebeurtenissen van 8 februari 2017 verschillende onregelmatigheden gebeurden: de vest van uw zoon werd gewassen alvorens er een sporenonderzoek op te doen, twee wapens werden van alle vingerafdrukken ontdaan, een politieagent die getuige was van de schietpartij werd gemanipuleerd en alle materieel bewijs was uit het dossier verdwenen (CGVS, p. 12-14 en 26). U vermoedde dan ook dat er een machtig politiek figuur uw zaak manipuleerde (CGVS, p. 13). Deze onregelmatigheden in het onderzoek hebben noch u noch uw advocaat echter aangeklaagd. U stelde dat u niet wist waar u hiervoor terecht kon. Geconfronteerd met het feit dat uw advocaat in Albanië dit wel zou weten, wist u geen antwoord uit te brengen. U kon slechts uitbrengen dat u het niet wist (CGVS, p. 14). Dat u noch uw advocaat deze onregelmatigheden aanklaagden is in alle redelijkheid niet aannemelijk en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook

verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u niet aangetoond heeft dat inzake uw voorhechtenis van anderhalf jaar de juridische procedures niet zouden zijn gerespecteerd. U werd tijdens uw onderhoud gevraagd naar bewijsstukken, zoals o.m. verzoekschriften van uw advocaat, om het door u beweerde onterechte karakter van deze voorhechtenis aan te tonen (CGVS, p. 11; p. 24). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke bewijsstukken vooralsnog niet heeft neergelegd. Bovendien blijkt uit het door u tijdens uw onderhoud neergelegde vrijlatingsbevel dat het Hof van Beroep van Tirana oordeelde dat u moest vrijgelaten worden omdat de maximale termijn dat u in voorhechtenis mocht worden opgesloten verstreken was. Betreffende de volgens u onterechte veroordeling van uw zoon in eerste aanleg, die u onlogisch vond (CGVS, p. 24), kan nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat jullie hiertegen beroep konden aantekenen en dat dit beroep nog hangende is (CGVS, p. 24). Bijgevolg blijkt uit niets dat uw juridische rechten niet gerespecteerd werden en/of dat u uw juridische rechten niet kon afdwingen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De overige door u neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan. Deze staan hier niet ter discussie. Uit het arrest van de CCE nr. 193689 d.d. 13 oktober 2017 blijkt dat uw echtgenote, uw zoon en uw schoondochter toen het vluchtelingenstatuut werd toegekend. Aangezien jullie de bloedvete waarin jullie betrokken zouden zijn en jullie gebrek aan beschermingsmogelijkheden - de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert en die hierboven geciteerd werd, met name de COI Focus “Albanië Algemene Situatie”, d.d. 27 juni 2018 en de COI Focus “Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”, d.d. 29 juni 2017, is recenter dan het door de CCE in arrest nr. 193689 geciteerde rapport van de Organisation suisse d'aide aux réfugiés - niet aannemelijk hebben gemaakt, werd hun vluchtelingenstatus evenwel ingetrokken.

Gelet op wat voorafgaat, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*” en van “*de rechten van de verdediging*”.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift, onder verwijzing naar een aantal internationale rapporten (bijlagen 3-4 van het verzoekschrift), kritiek uit op het feit dat Albanië sinds 17 december 2017 opnieuw op de lijst van veilige landen staat, terwijl de Raad van State al meermaals Albanië uit deze lijst heeft geschrapt en dit in het bijzonder omwille van de bloedwraakproblematiek, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Zij er tevens op gewezen dat de Raad van State bij arrest nr. 240.767 van 20 februari 2018 het beroep tot vernietiging van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 heeft verworpen, waardoor de vermelding van Albanië in de lijst van veilige landen werd bevestigd. De Raad herhaalt volledigheidshalve nog dat Albanië bij koninklijk besluit van 15 december 2019 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

2.2.5. De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing in de eerste plaats op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar bewering heden in een bloedwraak verwickeld te zijn met A. en T. S niet aannemelijk gemaakt heeft. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij benadrukt dat hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing de feiten en de vendetta betwist, verwerende partij in geen van de intrekingsbeslissingen van haar echtgenote, haar zoon en schoondochter (zie bijlage 11 van het verzoekschrift) de vendetta betwist en bijgevolg tegenstrijdig is in haar positie tegenover de verschillende familieleden, duidt de Raad er evenwel op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de feiten zelf betwist worden zodat verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Wel blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt, ingevolge deze feiten, in een bloedwraak verwickeld te zijn met A. en T. S. en dit omdat verzoekende partij en haar familieleden niet eenduidig zijn over (i) de manier waarop de nabestaanden van E. aangegeven zouden hebben dat ze zich op hen zouden willen wreken; (ii) de vernieling van de woning, zijnde de enige rechtstreekse confrontatie met de tegenpartij; en (iii) de pogingen van haar echtgenote om hulp en/of bescherming te krijgen van de Albanese autoriteiten naar aanleiding van hun problemen in Albanië. Daarenboven moet benadrukt worden dat in de bestreden beslissing tevens vastgesteld wordt dat zelfs al hadden verzoekende partij en haar familieleden de bloedvete aannemelijk gemaakt, dan nog moet worden opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De Raad stelt vervolgens nog vast dat uit de beslissingen tot intrekking van de vluchtelingenstatus van de familieleden van verzoekende partij

(bijlage 11 van het verzoekschrift) blijkt dat de dood van E. in de beschreven omstandigheden niet in twijfel wordt getrokken maar wel de bedreigingen erna en de pogingen om bescherming te bekomen achteraf. Tevens wordt erop gewezen dat niet aangetoond wordt dat er bij eventuele toekomstige problemen geen bescherming mogelijk is. Dat verwerende partij tegenstrijdig zou zijn in haar positie tegenover de verschillende familieleden, kan bijgevolg geenszins door de Raad worden bijgetreden.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in de bestreden beslissing verweten wordt pas na een verblijf van vijf maanden een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Immers herneemt zij haar eerdere verklaring dat zij op advies van haar advocaat eerst heeft geprobeerd om een verzoek tot gezinshereniging in te dienen, dat zij gedurende meerdere maanden geprobeerd heeft om de nuttige papieren te verkrijgen van haar stad van herkomst, maar dat dit onmogelijk was omdat zij geen contact meer heeft met mensen daar, dat zij daardoor geen procedure tot gezinshereniging kon inleiden en dat het dan pas was dat haar advocaat in Brussel haar aangeraden heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hiermee stelt zij evenwel op geen enkele wijze desbetreffende motivering *in concreto* in een ander daglicht.

2.2.8. Voorts stelt de Raad vast dat daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te weerleggen, verzoekende partij er niet in slaagt enige dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen aan te brengen die een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Immers beperkt verzoekende partij zich tot het bevestigen van eerdere verklaringen, het opwerpen van allesbehalve overtuigende vergoelijkingen en het uiten van niet gestaafde *post-factum* beweringen. Dergelijk verweer kan allerminst volstaan teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.9. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het bevel tot vrijlating van het Directoraat Generaal van het gevangeniswezen d.d. 24 mei 2018, noch naar het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van dezelfde datum, waarin de vrijlating van verzoekende partij werd bevolen, en dat deze documenten niet aan het administratief dossier toegevoegd werden en ook niet vertaald werden door verwerende partij, benadrukt de Raad vooreerst dat waar verzoekende partij doet uitschijnen dat zij zowel het bevel tot vrijlating van het Directoraat Generaal van het gevangeniswezen d.d. 24 mei 2018 als het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van dezelfde datum zou hebben neergelegd, uit het administratief dossier blijkt dat zij enkel het bevel tot vrijlating van het Directoraat Generaal van het gevangeniswezen d.d. 24 mei 2018 heeft bijgebracht, waarin weliswaar verwezen wordt naar de beslissing van het Hof van Beroep van Tirana van dezelfde datum waarin de vrijlating van verzoekende partij werd bevolen omdat de wettelijk toegelaten termijn van voorhechtenis voor verzoekende partij was overschreden. Dit bevel tot vrijlating bevindt zich wel degelijk in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, map documenten, doc. 3) en uit niets blijkt dat verzoekende partij daarnaast ook de beslissing van het Hof van Beroep van Tirana heeft bijgebracht waarin haar vrijlating werd bevolen. Met stukken die niet worden bijgebracht, kan vanzelfsprekend geen rekening worden gehouden. Verder bemerkt de Raad dat het bevel tot vrijlating van het Directoraat Generaal van het gevangeniswezen d.d. 24 mei 2018 wel degelijk werd vertaald en dat er rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit dit document blijkt dat het Hof van Beroep van Tirana oordeelde dat verzoekende partij moest vrijgelaten worden omdat de maximale termijn dat zij in voorhechtenis mocht worden opgesloten verstreken was, waardoor verzoekende partij – die evenmin bewijsstukken, zoals o.m. verzoekschriften van haar advocaat, neerlegde teneinde het door haar beweerde onterechte karakter van deze voorhechtenis aan te tonen – op geen enkele manier aantoonde dat inzake haar voorhechtenis van anderhalf jaar de juridische procedures niet zouden zijn gerespecteerd.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van verschillende documenten die door haar raadsman via twee e-mails van 6 juni 2019 aan verwerende partij werden overgemaakt (zie bijlage 13 van het verzoekschrift) en dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging, stelt de Raad vooreerst vast dat de bij het verzoekschrift gevoegde e-mails en stukken inderdaad niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. De Raad wijst er evenwel op dat aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken overeenkomstig artikel 17, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan het Commissariaat-generaal dienen te worden overgemaakt per

aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs. *In casu* heeft verzoekende partij echter nagelaten deze stukken overeenkomstig artikel 17, § 3 van voormeld koninklijk besluit over te maken aan de commissaris-generaal.

De Raad merkt voorts inzake de gerechtelijke stukken die bij deze e-mails van 6 juni werden gevoegd (bijlage 13 van het verzoekschrift) op dat deze stukken, zijnde het arrest in hoger beroep waarbij de zoon van verzoekende partij veroordeeld werd tot 17 jaar gevangenisstraf en de klacht van Mu. L. naar aanleiding van het plunderen van hun woning, louter kopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Wat betreft het arrest in hoger beroep inzake de veroordeling van haar zoon tot 17 jaar gevangenisstraf wegens de moord op E. S. dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekende partij hiermee hoe dan ook niet aantoonbaar dat zij en haar familie omwille van deze moord verwikkeld zijn in een bloedwraak.

2.2.11. Daarenboven onderstreept de Raad dat in de bestreden beslissing tevens uitvoerig wordt vastgesteld dat zelfs al had verzoekende partij en haar familieleden deze bloedvete aannemelijk gemaakt, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift evenmin overtuigende argumenten aan die deze motivering in een ander daglicht plaatsen.

2.2.12.1. Verzoekende partij voert in dit verband vooreerst aan dat verschillende bronnen bevestigen dat bloedwraak nog steeds een wijdverbreid probleem is in Albanië en citeert dienaangaande uit een rapport van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties van 23 april 2013, het OSAR-rapport van 13 juli 2016 en een artikel uit de Duitse krant *Spiegel* van 6 juni 2014 (bijlagen 5, 7-8 van het verzoekschrift). Verzoekende partij citeert vervolgens uit de “*COI Focus – Albania: “Blood feuds in contemporary Albania: Characterisation, prevalence, and response by the State”* van 29 juni 2017, benadrukt dat deze COI Focus grotendeels is gebaseerd op bronnen die deel uitmaken van het statelijk apparaat en vraagt zich af in welke mate hun verklaringen de realiteit reflecteren. Verzoekende partij stelt dat uit voormelde COI Focus blijkt dat er een gebrek aan effectieve bescherming is door de Albanese autoriteiten in het geval van bloedwraak. Verzoekende partij citeert dienaangaande tevens uit enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2010, 2015 en 2016 waarin de Raad het gebrek aan toegang tot effectieve en niet-tijdelijke bescherming van de Albanese autoriteiten omwille van een vendetta bevestigt. Daarnaast verwijst zij nog naar een internetartikel waaruit blijkt dat de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië moest ontvluchten omwille van bedreigingen jegens hen (bijlage 6 van het verzoekschrift), stellende dat “*als zelfs de procureur-generaal geen bescherming voor zijn familie in Albanië kan krijgen, men zich legitiem afvragen kan hoe mensen zonder invloed zoals verzoeker bescherming zouden krijgen*”. Verder haalt verzoekende partij nog enkele algemene rapporten aan om de wijdverspreide corruptie van de Albanese rechtbanken en politie te staven (bijlagen 9-10 van het verzoekschrift). Verzoekende partij meent dat verwerende partij een subjectieve lezing maakt van de bronnen waarop ze zich steunt om te beweren dat zij en haar familie een effectieve bescherming zouden kunnen verkrijgen van hun overheden in Albanië.

2.2.12.2. De Raad wijst er evenwel op dat er wel degelijk ook in het geval van bloedwraak effectieve overheidsbescherming is in Albanië. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, met name de “*COI Focus – Albanië. Algemene Situatie*” van 27 juni 2018 en de “*COI Focus – Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State*” van 29 juni 2017 (administratief dossier, stuk 17, map landeninformatie, delen 1-2), blijkt immers dat niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening wordt beschouwd en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren een officiële klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige

indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich ertoe beperkt op een algemene wijze kritiek te uiten over de volledigheid en juistheid van de door verwerende partij gehanteerde bronnen, waarmee zij echter niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie te weerleggen. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie – welke overigens minder actueel is dan de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende de beschermingsmogelijkheden tegen bloedwraak – is niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. De Raad wijst er ten slotte nog op dat de informatie waarop verwerende partij steunt naast bronnen die deel uitmaken van het statelijk apparaat ook gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse.

Verder wijst de Raad er nog op dat een verwijzing naar algemene rapporten omtrent corruptie en gebreken bij de Albanese politie en justitie en omtrent de gebrekkige bijstand van politie en het gerecht in geval van bloedwraak niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Zulks dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke. Ook hier dient bovendien te worden vastgesteld dat sommige bronnen waarnaar verzoekende partij verwijst, gedateerd zijn, of in ieder geval minder recent zijn dan de door verwerende partij gehanteerde informatie. Door verzoekende partij worden geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat er in haar geval geen sprake was of zou zijn bij terugkeer van een effectieve overheidsbescherming.

Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij kan rekenen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten nu zelfs de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië moest ontvluchten na bedreigingen (bijlage 6 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit het bijgebrachte internetartikel evenwel blijkt dat de verhuis van de familie van de procureur-generaal naar een ander land een beschermingsmaatregel betreft genomen door de Albanese autoriteiten. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze informatie aantoont dat verzoekende partij niet kan rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Waar verzoekende partij ten slotte nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat deze geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de veroordeling in beroep van haar zoon R. tot zeventien jaar gevangenisstraf op beschuldiging van moord in principe niet definitief is maar in de praktijk wel nu het Albanese Hof van Cassatie momenteel gesloten is, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar het feit dat de behandeling van zaken bij het Albanese Hof van Cassatie (tijdelijk) stilligt, geenszins aantoont dat geen cassatieberoep kan worden ingesteld tegen de veroordeling van haar zoon. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij nog steeds niet aantoont dat de juridische rechten van haar zoon niet gerespecteerd werden en/of dat hij zijn juridische rechten niet kon afdwingen, en dat hij onterecht zou zijn veroordeeld.

2.2.14. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat haar echtgenote, haar zoon en haar schoondochter aanvankelijk als vluchteling werden erkend door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in desbetreffend arrest oordeelde dat, hoewel de Albanese overheden inspanningen gedaan hebben om de politiediensten en rechtbanken meer efficiëntie te verlenen, de bescherming door de overheden niet effectief is (zie bijlage 12 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat uit desbetreffend arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel was dat gelet op de individuele omstandigheden van de zaak, en in het bijzonder het feit dat *in casu* de Albanese autoriteiten geen stappen ondernomen hebben om dit dossier op te volgen, verzoekende partijen aantonen dat zij actueel niet kunnen rekenen op de effectieve bescherming vanwege de Albanese autoriteiten tegen de vendetta waarin zij verwickeld zijn (*“Dès lors, le Conseil estime qu’au vu des circonstances particulières de l’espèce, et notamment du fait que les autorités albanaises n’ont pas entrepris la moindre démarche de suivi spécifique du dossier pourtant à risque de vendetta, les requérants démontrent à suffisance qu’ils ne peuvent pas actuellement revendiquer une protection effective de la part des autorités albanaises contre la vendetta à laquelle ils sont parties”*). Er dient evenwel te worden benadrukt dat thans in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat (i) aan de pogingen van de echtgenote van verzoekende partij om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten van hun land van herkomst geen enkel geloof kan worden gehecht; (ii) ook aan de politieklacht van de zus van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht; en (iii) verzoekende partij zelf de bloedwraakdreiging die uitging van A. en T. op geen enkele manier aangekaart heeft bij de Albanese autoriteiten: niet bij de politie, niet bij het openbaar ministerie en niet tijdens de rechtszittingen. De Raad wijst erop dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten en de volledige context ervan, zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet adequaat en daadkrachtig kunnen optreden. Gelet op deze vaststellingen, dient actueel dan ook te worden geoordeeld dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.2.15. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd hierboven tevens vastgesteld dat zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de beweerde bloedvete, *quod non*, dan nog opgemerkt dient te worden dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.16. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met redenen werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.17. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.18. Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota nog volgende stukken neer: “1. *Aanvraag tot inlichtingen vanwege de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel 2. Antwoord op aanvraag tot inlichtingen vanwege de raadsheer van verzoeker 3. Beschikking geveld op 27.05.2020 4. Rapport de la Mission de réconciliation nationale, Assemblée nationale de missionnaires de réconciliation, 28 février au 1er mars 2020*”. De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Wat vooreerst de stukken betreft waarmee verzoekende partij wil aantonen dat zij van bepaalde door haar neergelegde stukken niet tijdig een beëdigde vertaling kon bijbrengen omdat de rechtbank van eerste aanleg pas op 27 mei 2020 kosteloze juridische bijstand toekende aan verzoekende partij en

haar een beëdigde vertaler toeweens (aanvullende nota, bijlagen 1-3), duidt de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij nergens wordt verweten dat bepaalde door haar bijgebrachte stukken niet zijn vertaald. Waar zij in haar aanvullende nota opnieuw aanhaalt dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest omdat zij het bevel tot vrijlating van het Directoraat Generaal van het gevangeniswezen d.d. 24 mei 2018, het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van dezelfde datum, waarin haar vrijlating bevolen werd, en de bij haar e-mails van 5 juni 2019 bijgevoegde gerechtelijke documenten niet vertaald heeft, meent de Raad te kunnen volstaan met de verwijzing naar de uiteenzetting in punt 2.2.9. en punt 2.2.10.

Waar verzoekende partij nog een vertaling bijbrengt van bepaalde passages van het "*Rapport de la Mission de réconciliation nationale, Assemblée nationale de missionnaires de réconciliation, 28 février au 1er mars 2020*" (aanvullende nota, bijlage 4), waarmee zij wil aantonen dat zij geenszins kan rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, is de Raad evenwel van oordeel dat de informatie die blijkt uit de vertaalde passages geenszins van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Immers wordt in het rapport gesteld dat de samenwerking tussen de overheid, de politie en het nationale verzoeningscomité tijdens de laatste twee jaren nog steeds even intens was en resultaten heeft opgeleverd wat betreft het beschermen van personen verwikkeld in een bloedwraak. Er wordt opgemerkt dat de samenwerking met de rechtbanken, het parket en de autoriteiten van andere landen geleid heeft tot een afname van het fenomeen bloedwraak en dat het aantal moorden in het kader van bloedwraak verminderd is met 50%. Ook uit de statistieken in het rapport blijkt dat het aantal personen gedood in het kader van een bloedwraak in het jaar 2019 nog verder is afgenomen ten aanzien van het jaar 2018. Waar uit het rapport blijkt dat er nog ruimte is voor vooruitgang en verbetering, bemerkt de Raad dat zulks ook wordt erkend in de bestreden beslissing, doch neemt dit niet weg dat de Albanese autoriteiten zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust zijn, dat zij bereid zijn om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete en dat zij in het kader hiervan de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen hebben getroffen, hetgeen ook blijkt uit het rapport waarnaar verzoekende partij verwijst.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 19 februari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij de door haar beweerde bloedvete niet aannemelijk maakt en dat bovendien, zelfs indien hieraan enig geloof kan worden gehecht, verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.21. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

J. BIEBAUT